



ပီဇာရီဗော်လူးရှင်း

ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူ

စောစောပြောပြီးသားတွေ ပြန်ပြန်ပြောနေတာ အခုသတိ
မက်လာပါ အရှင်ဘုရား အရာအားလုံးအတွက်
အဘွားမောလာရင် ပီလိုမျက်စိနှိပ်ပေးပါ
မက်လာပါ အဘွား အဘွားဟေ့



မလေးယာ ဦးခေါင်းညွတ်ရင်း
လယ်ကို ဂွတ်တရက်ထောင်လိုက်တယ်။
ငါ့အားမိတယ်။ ငါဟာ သူ့ရဲ့ဘေးကြောင့်ပဲ။
...ရောက်အမ်းရောင်ကြိုးနှင့်အတူ

ကျေးဇူးစကား

၂၀၁၅ ၂၀၁၆ အတွင်း ရေးခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ကဗျာစာအုပ် စီစဉ်ထုတ်ဝေပေးတဲ့ ကျောင်းတူ အစ်ကိုကြီး နိုးမြေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရူးမိုက်ခွင့် ပေးတဲ့ အတွက်ပါ။ အမှာ စာ ရေးပေးကြတဲ့ ဆရာ မင်းခက်ရဲ့ ကိုအောင်ကိုကိုလတ်(တမူး)၊ ကိုသစ္စာမင်းအိမ်တို့ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဗျာစာအုပ်အတွက် ကူညီပေးတဲ့ ကိုမျိုးတေဇာမောင်၊ အဖုံးပန်းချီပေးတဲ့ အစ်ကိုလို၊ သူငယ်ချင်းလို ခင်ရတဲ့ အနုပညာတက္ကသိုလ်က ပန်းချီ LawKaGyi၊ အဖုံးဒီဇိုင်း လုပ်ပေးတဲ့ AKKL တို့ ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လျက်ပါ။ ကဗျာစာအုပ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပေးတဲ့ ဆရာမိုးဝေး (နှစ်ကာလများ စာပေ) ကိုလည်း အထူးကျေးဇူးပါ။

ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူ

မင်းခက်ရဲ၏ အမှာ စာ

ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကို စတုတ္ထအကြိမ် ကျွန်တော်အတွေးတစ်ခုဝင်လာတာက သူ့ကဗျာတွေထဲက အများစုဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ကာလများ စစ်အာဏာရှင်ခေတ်မှာ ဘယ်လိုမှ စာမျက်နှာပေါ်ရောက်လာစရာမရှိတဲ့ ကဗျာတွေဆိုတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ် စစ်တစ်ပိုင်း အစိုးရ အုပ်ချုပ်တဲ့ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်များကာလလောက် ကဗျာဆရာမိုးဝေး ရေးတဲ့ ‘သမ္မတကြီးနှင့် လေးငါးမှတ်တိုင်’၊ လူဆန်းရဲ့ ‘လာပြန်ပြီလားလို့ နောက် မပြောတော့ဘူး’၊ ဇော်လူစိမ်းရဲ့ ‘စစ်ဟာ ကခုန်နေတယ်’ စသဖြင့် ‘နိုင်ငံရေးခေတ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးကဗျာ’ ဆိုပြီး ဝေဖန်ရေးဆိုင်ရာ အက်ဆေးတစ်စောင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီကာလက အကူးအပြောင်း အစမှာ အစောဆုံးတွေ့ရတဲ့ ကဗျာတွေထဲက တချို့ပါပဲ။ ခေါင်းစဉ်က ‘နိုင်ငံရေးခေတ်ရဲ့ နိုင်ငံရေးကဗျာ’ လို့ ဆိုပေမဲ့ တကယ်က ‘လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်’ (အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ) ရှိလာတဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ်အောက်မှာ ထူးထူးခြားခြား တွေ့လာရတဲ့ ကဗျာမျိုးတွေကို ဆိုချင်တာပါပဲ။ အာဏာရှင်ခေတ်မှာ အများပြည်သူ ရှေ့မှောက် ရောက်ဖို့ ရာ ခက်ခဲ့တဲ့ ကဗျာမျိုးတွေဟာ အခုမှာ အမြောက်အမြား ထွက်လာပေါ်လာခဲ့တာတော့ သေချာပါတယ်။ သမိုင်းဆိုင်ရာ အမြင်အရ ကြည့်ရင် ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူ အပါအဝင် ယနေ့ရေးသားနေတဲ့ ကဗျာတွေဟာ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေ (Post-dictatorship

) လို့ အမည်ပေးရပါမယ်။ ဒါကို ကဗျာလက်ရာအမျိုးအစား၊ ကဗျာဝါဒ တစ်ခုအနေနဲ့ သတ်မှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးပေမဲ့ ယနေ့ခေတ် ရေးသားနေ တဲ့ ကဗျာပါ အကြောင်းအရာ၊ ရေးဖွဲ့ပုံ ၊ တင်ပြပုံ၊ အတွေးအခေါ်၊ လွတ် လပ်မှု စတဲ့ အရာတွေဟာ အာဏာရှင် ကာလအတွင်းက ကဗျာတွေနဲ့ မ တူအောင် အတော်ကလေး ကွဲပြားသွားပြီလို့ ဆိုရမယ်။ ဘာတွေ ကွဲပြား သွားပြီလဲ။ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေမှာ ယခင်အာဏာရှင်ခေတ် ကဗျာတွေထက် ဘာတွေ ထူးခြားသွားသလဲလို့ တော့ဖြင့် မေးရမယ်။ ဒီ နေရာမှာ အဓိကထားပြောချင်တာ တစ်ခုက ဒီမေးခွန်းကို ဖြေမယ်ဆိုရ င် (၁) ကဗျာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ကိုးကားပြီး ဖြေဆိုရမယ်။ (၂) အဲ ဒီကဗျာတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေကို ထုတ်ပြဖို့ လိုမယ်။အဲ ဒီလို လုပ်မှ သာလျှင် အာဏာရှင်ခေတ်လွန်ခေတ် ကဗျာတွေရဲ့ စရိုက် လက္ခဏာဆိုပြီး ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တော့ ကဗျာ အားလုံးကို ခြုံငုံပြောတာထက် ကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့မိသမျှ ကဗျာ၊ အာဏာရှ င်ခေတ် အလွန်မှာ အလွန်တရာ ကွဲပြားခြားစွာ ထွက်လာတဲ့ ကဗျာတွေ ကနေတစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း ပြောယူသွားခြင်းကသာလျှင် အဆင်ပြေ မယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ တနည်း အားဖြင့် ကဗျာ အမြောက်အမြားများကို ယူပြီး ဒါဟာ ဒီခေတ်ဝါအာဏာရှင်လွန်ခေတ်ရဲ့ ကဗျာအမျိုးအစား၊ စရို က်လက္ခဏာလို့ ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့နေတဲ့ ကဗျာတစ်ပု ခ်ချင်းစီကနေ တဖြည်းဖြည်း ဖော်ထုတ်ခြင်းလောက် ကဗျာရဲ့ သဘော၊ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ကဗျာဆရာတစ်ဦးချင်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုခ်ချင်းကို လွတ်လွ တ်လပ်လပ်ထားရာ မရောက်ဘူးလို့ လည်း မြင်တယ်။ ခေတ်တစ်ခေတ် ရဲ့ ကဗျာ အမြောက်အမြားကိုယူပြီး ဒီကဗျာတွေမှာ ဒီစရိုက်လက္ခဏာ တွေ့ရတယ်။ ဒါတွေဟာ အာဏာရှင်ခေတ်လွန်မှာ မှ ထူးထူးခြားခြား တွေ့ရတဲ့ ကဗျာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကဗျာတွေ၊ ဒီလိုစရိုက်လ

ကွဏ္ဍာတွေဟာ ၊ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာ စရိုက်လက္ခဏာ အမျိုးအစားတွေလို့ အားထုတ်ခြင်းဟာ ကဗျာအစုအလိုက် အပြုံလိုက်ကို ဆင်တူ ညှိယူခြင်း၊ မျှဝေခံစားနိုင်တဲ့ ဘုံစရိုက်လက္ခဏာ သတ်မှတ်ခြင်းအားဖြင့် ပြန်လည် ကန့်သတ်နေသလိုတောင်မှ သက်ရောက်ပါတယ်။ ကဗျာတွေရဲ့ အနက်၊ ဖြစ်နေခြင်း (becoming) သဘောတွေကို ထုတ်ယူတာ၊ ခြုံယူတာ၊ ကန့်သတ်တာတွေကိုလုပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကဗျာဆရာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ကဗျာသဘော၊ ကဗျာအတွေးအခေါ်နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန် ဆိုင်ရာ (ပုံသဏ္ဌာန်လို့ မယူချင်တဲ့ အတွက် သုံးပါတယ်) ကနေမှ အာဏာရှင်ခေတ်လွန်ရဲ့ ကဗျာစရိုက်လက္ခဏာ၊ အတွေးအခေါ်နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ဆိုင်ရာတွေကို ပြန်ထင်ဟပ်မယ့် နည်းလမ်းဘောင်ချ ချဉ်းကပ်ပုံ (methodology) ပုံစံတစ်ရပ်ကို အခြေခံထားတယ်လို့ ယူစေချင်ပါတယ်။ တကယ်က အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေအကြောင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အကူးအပြောင်းကာလ ၂၀၁၀ ကျော်လောက်ကတည်း ကဗျာတွေဖတ်ရင်း စိတ်ထဲ အမြဲတေနေခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို စိတ်ထဲ အမြဲတေရင်း ဒီဘက်ကာလက အတွေးအခေါ်ရော၊ ပုံသဏ္ဌာန် အရပါ ထူးခြားတဲ့ ကဗျာတွေကို ဖတ်ရင်း အာဏာရှင်ခေတ်လွန်မှာ တွေ့တဲ့ ကဗျာတွေ၊ သူတို့ ရဲ့ တွေးပုံခေါ်ပုံတွေ၊ သူတို့ ဦးတည်ကိုင်တွယ်နေပုံတွေ၊ သူတို့ ရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေ၊ ဘာသာစကား အခြေခံတည်ဆောက်ပုံတွေကို လေ့လာနေမိခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ထုနဲ့ ထည်နဲ့ အမြစ်တွယ်နေခဲ့တယ်။ အခု ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ကဗျာဟာ အဲဒီလို စိတ်ထဲ လေ့လာအမြဲတေနေတာတွေကို နှိုးဆွလိုက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ (အခု အမြင်တွေဟော နောင် ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုမယ့် ‘အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာများ’ အကြောင်း စာအုပ်အတွက် နိဒါန်းငယ်တစ်ခုလို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီလို ရေးဖြစ်သွားအောင် နှိုးဆွလိုက်ရာရောက်တဲ့

ကဗျာများ ကဗျာဆရာ၊ ဆရာမများ အားလုံးနဲ့ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါမယ်)

‘ကဗျာကိုယ်တိုင်က စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်မှု ဖြစ်တယ်။

အာဏာရှင်ခေတ်ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု၊ တင်းကျပ်တဲ့ စာပေစိစစ်ရေးတွေကြောင့် ကဗျာတွေဟာ လူမှုရေးဆိုင်ရာ ချိတ်ဆက်မှုကိုတောင်မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ပေးထားတဲ့ စံပုံစံ၊ လူမှုရေးတန်ဖိုးစံတွေနဲ့ သာလျှင် ဆက်အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ပြင်ပ အရှိတရားတွေအပေါ် ဆန်းစစ်ခြင်းထက် ကိုယ့်ရဲ့ ‘ငါ’ အတ္တကို ထုတ်ဖော်ဆန်းစစ်ချက်တွေ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ စိမ်းခြင်း (alienation) ဖြစ်နေတာကိုသာလျှင် ကိုင်တွယ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာဆိုတာ လွတ်လပ်မှုအပေါ်တင်မကဘဲ တီထွင်ဖန်တီးမှုအပေါ်ကိုလည်း အခြေခံ အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါကျတွေ့ကာ အာဏာရှင်ခေတ် ကဗျာတွေဟာ ပုန်ကန်မှုကို သူနည်း သူ့ဟန်နဲ့ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံတော်ကို အဖက်မလုပ်ခြင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ဧကစာရီကျင့်ခြင်းပဲ။ ဒါကြောင့် အာဏာရှင်အင်စတီကျူးရှင်းတွေရဲ့ မတည်ငြိမ်မှုနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ကူးစက်ရောဂါပိုးတွေအပြည့်နဲ့ နိုင်ငံတော်ကနေ ခပ်ကင်းကင်း နေရေးဟာ အရေးကြီးခဲ့တယ်။ စိစစ်ရေး တင်းကျပ်တဲ့ ကာလမှာ ဒါဟာ သူနည်းသူဟန်နဲ့ အနုပညာလွတ်လပ်မှုကို ရှာဖွေခြင်းပဲ။ အဲဒီကာလက စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ အခြေအနေတစ်ရပ်အတွင်း အနုပညာအရ ခြပ်မဲ့ဆန်ဆန် တော်လှန်ရေး (abstract revolt) တွေကို ဖန်တီးထုတ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု၊ အင်စတီကျူးရှင်း အလေ့အကျင့်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ‘ငါ’ ဖြစ်မှုအထိ ကိန်းအောင်နေတာကို သဘောပေါက်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ self ကို မေးခွန်းထုတ်တာတွေ၊ ဒီကွန်စထရပ် လုပ်တာတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ပို့စ်မော်ဒန်၊ အဆောက်အအုံလွန်ဝါဒ အမြင်တွေနဲ့ ဒီအပိုင်းမှာ ချိတ်ဆက်ခဲ့

တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ အာဏာရှင်ခေတ်မှာ ကဗျာ၊ စာပေ၊ အနုပညာဆိုတာ လွတ်လပ်မှုဆီကို သွားနိုင်မယ့် လမ်းကြောင်းဖြစ်တယ်။ ကဗျာဆရာတွေ သူနည်းသူဟန်နဲ့ အဲဒီလွတ်လပ်မှုဆီကို သွားဖို့ ရာ တီထွင် ဖန်တီးကြတယ်။ ဆိုခဲ့သလိုပဲ တချို့က ကိုယ့်ဖြစ်တည်မှုကို ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်တယ်။ တချို့ နိုင်ငံတော်နဲ့ စိမ်းနေတဲ့ သူတို့ ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို ပြတယ်။ တချို့က အာဏာရှင်ခေတ်တစ်လျှောက် အတည်ဆောက်ခံထားရတဲ့ ဘာသာစကား အဆောက်အအုံကို မွေနှောက် ဖန်တီးဖို့ သွားတယ်။ ဒါတွေဟာ အာဏာရှင်၊ ဖိနှိပ်မှုပုံစံ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ လွတ်လပ်မှုဆီ သွားဖို့ ရာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါတွေဟာ အာဏာရှင်၊ ဖိနှိပ်မှုပုံစံ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ လွတ်လပ်မှုဆီ သွားဖို့ ရာ လမ်းကြောင်းတစ်ခုဆိုတာ သဘောပေါက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအာဏာရှင်ခေတ်မှာ ကဗျာ၊ စာပေ အနုပညာဆိုတာ သူနည်း သူဟန်နဲ့ ‘လွတ်လပ်မှုဆီ သွားမယ့် လမ်းကြောင်းတွေပဲ။ အာဏာရှင် ခေတ်လွတ်မှာ တော့ အလွတ်တရာ တင်းကျပ်တဲ့ စာပေစိစစ်ရေး ပြုပြန်သွားတယ်။ ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေဟာ ဆင်ဆာစနစ်ကို လွတ်မြောက်လာတယ်။ လွတ်လပ်တဲ့ ခေတ်မှာ လွတ်လပ်တဲ့ စာပေကို တီထွင် ထုတ်လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီလိုပဲ ပိုပြီး လွတ်လပ်တဲ့ ခေတ်မှာ ပိုပြီး လွတ်လပ်တဲ့ စာပေအနုပညာကို တီထွင်ထုတ်လုပ်နိုင်တာ မဆန်းဘူး ။ ဒါကြောင့် စိစစ်ရေးကို ကျော်လွန်လိုက်ခြင်းနဲ့ အတူ စာပေအနုပညာဆိုင်ရာ အခင်းအကျင်းအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ စာပေဟာ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်၊ ထုတ်ဖော်ခွင့် ၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခွင့်ဆိုတာတွေနဲ့ ရပ်တည်လာတယ်။ ကဗျာဆရာရဲ့ ကဗျာကို တားဆီးပိတ်ပင်မယ့် တရားဝင် အဖွဲ့အစည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ကဗျာကို တားဆီးပိတ်ပင်မယ့် လူဟာ ကဗျာဆရာကိုယ်တိုင်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တန်ဖိုးစံတွေ ဆိုတာကိုလည်း ကောင်းကောင်း

သိမြင်လာခဲ့ကြတယ်။ အာဏာရှင်ခေတ်မှာ လူသားရဲ့ ‘ငါ’ ဖြစ်မှု (self) အတွက် ဘယ်လို အခန်းကဏ္ဍမှ မရှိဘူး။ လူသားဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေမတွေ့နိုင်အောင် နိုင်ငံတော်ရဲ့ စံပုံစံရောဂါပိုးမွှားတွေက ဖုံးအုပ်ထားတာပါ။ ယနေ့အာဏာရှင်ခေတ်လွန်မှာ တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ‘ငါ’ ဖြစ်မှုကို ချဲ့ထွင်ဖို့ ရာ ကြိုးစားမှုတွေ ယခင် ကာလကထက် ပိုပြီး တွေ့လာရတယ်။ ဆိုရရင်တော့ အာဏာရှင်ခေတ်မှာ ကဗျာတွေနဲ့ သဘောမှာ ‘စာပေအနုပညာဟာ သူနည်းသူဟန်(ဥပမာ စိတ်ခြင်း၊ ဘာသာစကား အဆောက်အအုံကို ဒီကွန်စထရပ်ရှင်းလုပ်ခြင်း လိုမျိုးတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်တာမျိုးတွေ) နဲ့ ‘လွတ်လပ်မှုဆီ သွားတဲ့ လမ်းကြောင်း’ တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အခု အာဏာရှင်ခေတ်လွန်မှာ တော့ ‘ကဗျာကိုယ်တိုင်က နက်ရှိုင်းပြီး စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်မှု ဖြစ် လာပြီ။’ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ နိုင်ငံတော်မှာ ရှိနေတဲ့ အရာ၊ လွတ်တော်က ဖန်တီးပေးထားတဲ့ အရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လွတ်လပ်မှုဆိုတာ လမ်းကြောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဗျာကိုယ်တိုင်က စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်မှုပဲ။ သူ့လွတ်လပ်မှုကို သူပိတ်ပင်ပစ်မှ ပဲ ရတော့မယ်။ ဒီလို ကဗျာကိုယ်တိုင်က လွတ်လပ်မှု ဖြစ်လာခြင်းရဲ့ အကျိုးအဆက်ကတော့ သူ့အပေါ် တားမြစ်ပိတ်ပင်မယ့်အရာတွေကို ယခင်ခေတ်ကထက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချိုးဖျက်ပစ်ရတာပဲ။ အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ တန်ဖိုးစံတွေ၊ ဆီကျူလာ မဖြစ်တာတွေ၊ တက်ဘူးတွေဟာ ကဗျာဟာ စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်မှု ဆိုတာအတွက် ဘုံရန်သူတွေပဲ။ ထင်ရှားတဲ့ တရားဝင် အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ မရှိတော့ပေမဲ့ အဲဒီ တရားဝင် အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အေးဂျင့်တွေ ရှိနေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အာဏာရှင်လွန် လူအဖွဲ့အစည်းတွေက အနုပညာရှင်တွေဟာ တတ်ဘူးတွေကို ကိုင်တွယ်တာ၊ အတိတ်ကာလ ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းခဲ့ရတဲ့ ဖိနှိပ်တဲ့ အခြေအနေတွေပေါ် ပြန်လည် ဒီကွ

နံစထရပ်လုပ်ကြတာတွေ လုပ်ကြသလိုပဲ။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဆီက ကဗျာတွေမှာ လည်း အတော်များများ တွေ့လာရပါပြီ။ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ကဗျာတွေဟာလည်း ဒါကို လက်မလွှတ်ခဲ့ဘူး။ ဥပမာ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ‘နီဝင်ဘာထဲ နေထိုင်ခြင်း တစ်ရှူးစများ’ မှာ ယခင် အာဏာရှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူသားဘဝ ဖြစ်တည်မှုတွေကို ပြတယ်။ ဒါဟာ ရိုမန်တစ်ဆန်တဲ့ အတိတ်ကာလအပေါ် ပြန်လည် လွမ်းဆွတ်ခြင်း မဟုတ်ဘူး ။ အတိတ်ကာလက တန်ဖိုးမဲ့နေတဲ့ အချိန်ကာလ (zeor hour) နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်းနဲ့ အနာဂတ်ပျောက်ဆုံးမှု သုံးခုစလုံးရဲ့ သဘောပါဝင်တဲ့ အတိတ်ကာလအပေါ် အခြေအနေကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ခြင်းပုံစံတစ်ခုပဲ။ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာအများ စုဟာ အထက်အောက် ဖိစီးတဲ့ တန်ဖိုးစံတွေကို မကြိုက်ဘူး။ နိုင်ငံတော် ဆိုတာကိုလည်း မနှစ်မြို့ဘူး။ အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်ရေးကနေ လူထုအစိုးရတစ်ရပ် တက်လာပေမဲ့လည်း ယခင် အဆောက်အအုံဟောင်းနဲ့ ယှက်နွယ် ချိတ်ဆက်နေတဲ့ တန်ဖိုးစံတွေ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာကို ကောင်းကောင်း ရှုမြင်နိုင်ပုံရတယ်။ ယခုအချိန်အထိ အစိုးရဟာ လူထုအစိုးရ ဖြစ်နေပေမဲ့ နိုင်ငံတော်ကတော့ သက်ဦးဆံပိုင် နိုင်ငံတော်ပဲ။ ယခင်အာဏာပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးအတွင်းက ဖန်တီးထားတဲ့ အေးဂျင့်တွေ၊ အေဂျင်စီတွေ၊ လူမှုရေး အလေ့အကျင့်တွေနဲ့ သာလျှင် လူထုအစိုးရဟာ အလုပ်လုပ်နေဆဲပဲ။ အာဏာရှင် စစ်တပ်၊ ဗြူရိုကရက်တွေနဲ့ သက်ဦးစံပိုင် ဝိညာဉ်တွေကတော့ ယနေ့ လွှတ်တော်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ် ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့နေတုန်းပဲ။ အဲဒီအရာကို မဲပေးလိုက်ရုံ၊ လူထုအစိုးရတစ်ရပ် တင်မြှောက်လိုက်ရုံနဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီအင်စတီကျူးရှင်းကြီး တစ်ခုလုံး ဒါမှ မဟုတ် နိုင်ငံတော်ကြီး တစ်ခုလုံး ယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အန္တရာ

ယ်ရှိတဲ့ ပိုးမွှားတွေနဲ့ ပျံ့နှံ့နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအခြေအနေကို အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေက ယတိပြတ် တုံ့ပြန်တယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ အနုပညာပစ္စည်းအဖြစ် ဖန်တီးကြတယ်။ ဒီလို ဖြစ်နေတာကိုက လွတ်လပ်မှုဟာ အစိုးရထံမှာ ရှိနေတာမဟုတ်ဘဲ ကဗျာထဲမှာ ရှိနေတာ။ ကဗျာက သာလျှင် လုပ်နေရတော့မှာ ဆိုတာကို ပြနေတာဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘ကဗျာကိုယ်တိုင်က စစ်မှန်သော လွတ်လပ်မှု ဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေမှာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ က ကဗျာ ဝါ အနုပညာဆိုတာ တီထွင်ဖန်တီးမှု တစ်ခုတည်းတင်မက လွတ်လပ်မှုပါ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ထုတ်ပြနေတယ်။ နောက် အာဏာရှင်ခေတ်မှာ အာဏာရှင်တွေဟာ သူတို့ အလုပ်ဖြစ်မယ့်၊ တရားသေဆန်တဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပုံစံတွေကို တည်ထောက်ထားတယ်။ နိုင်ငံတော်ဟာ ဘာသာရေးကိုသူ တည်မြဲဖို့ ရာ လုပ်ပေးမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား ဒေါက်တိုင်အဖြစ် အသုံးပြုတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေဟာ တရားဟောမှုပုံစံ ဖြစ်လာတယ်။ အမှန်မဟုတ်ရင် အမှားဆိုတဲ့ လောဂျစ်အသေတွေထဲကို ထည့်ထားတယ်။ အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေမှာ ဒီအရာတွေကို ဆန့်ကျင်လာတာ တွေ့ရမယ်။ အခုစာဖတ်သူ ဖတ်မယ့် ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ကဗျာတွေမှာ လည်း ဒီသဘောကို တွေ့ရမယ်။ သူ့ကဗျာတွေမှာ သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သီးခြား အမှန်လက္ခဏာရှိသလို ခေတ်ရဲ့ သီးခြား အမှတ်လက္ခဏာတွေလည်း ရှိတာကို တွေ့ရမယ်။ သူ့ကဗျာတွေမှာ လည်း ယနေ့ အာဏာရှင် ခေတ်လွန် (မှတ်ချက် - အာဏာရှင် ခေတ်လွန်လို့ ပဲ ကျွန်တော် သုံးစွဲတယ်။ အဲဒီခေတ်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိတော့ လွန်မြောက်နေတယ်။ ဒါကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ တင်စား ပြောဆိုလိုတဲ့ အတွက် သုံးတဲ့ မတ္တဖော် တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ‘အာဏာရှင် လွန်ခေတ်’ လို့ မသုံးစွဲဘူး။ အကြောင်းက အာဏာရှင်ဆန်

တဲ့ ရောဂါပိုးမွှားတွေဟာ ဒီနိုင်ငံတော်ထဲမှာ ပျံ့နှံ့ ကျန်ရစ်နေခဲ့လို့ ပဲ) အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ သဘောတွေကို တွေ့နိုင် တယ်။

အာဏာရှင်ခေတ်လွန် ကဗျာတချို့မှာ တွေ့ရသလို ဆလိုင်းမြတ်နိုး သူရဲ့ ကဗျာမှာ လည်း တွေ့နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ် ပုံသဏ္ဌာန်၊ အယူအဆ တွေကို ကြည့်ရင်...

၁။ စိမ့်ဝင် တည်ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ တန်ဖိုးစံတွေ၊ တက်ဘူးစနစ် တွေကို ဆန့်ကျင်ခြင်း။ ‘ပိုးစလေးထဲက ဆွဲထုတ်မိသမျှ’

၂။ ယခင် အထက်အောက် ဖိစီးမှုရှိတဲ့ ဘာသာစကား၊ ယေဘုယျ အကြောင်းအရာ (themes) နဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တွေကို မှ သ ဘာမကျ ငြင်းပယ်ဖို့ ရာ ကြိုးစားခြင်း။

ဒီလို ဖြစ်ရတာ တကယ်တော့ သမိုင်းဆိုင်ရာအပေါ် တုံ့ပြန်မှုပုံစံတစ် မျိုးကို ထင်ဟပ်တာလို့ ဆိုရပါမယ်။ မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ ကိုလိုနီ ခေတ်နဲ့ အာဏာရှင် ခေတ်ကြောင့် ကိုယ်ရဲ့ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ ဗဟု သ ဘောဆန်ဆန် ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ သမိုင်းဟာ အဆက်အစပ် ပြတ် တောက်သွားပါတယ်။ သမိုင်းဟာ ပိုပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာရမယ့်အစား သမိုင်းပုံသဏ္ဌာန် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။ သမိုင်းဟာ အဆက်အစပ်ပြတ် တောက်သွား (historical discontinuity) တဲ့ အကျိုးဆက်အနေနဲ့ ယခင် အဆက်အစပ်ရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ဘာသာစကားတွေကို ငြီး ငွေ့သွားပုံရတယ်။ ဒီလို အတွေးအခေါ်နဲ့ ရေးဟန်မျိုးကိုတော့ အာဏာရှင် ကာလအတွင်းက ပို့စ်မော်ဒန်၊ အဆောက်အအုံလွန်ဝါဒ

အတွေးအခေါ်၊ ကဗျာ သဘောတရားတချို့ အခြေခံရှိပြီး လုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုထက်ထိလည်း ဆက်လည် တည်ရှိနေဆဲပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေတွေ ပိုထည့်သွင်းလာတာကို တွေ့ရမယ်။ မစ္စတာတို့ အထူးပြုလုပ်ချက်မျဉ်းရိုင်းများ ’

၃။ ယခင် နိုင်ငံတော်က သွယ်ဝိုက်ပြီးဖြစ်စေ၊ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ရေးဟန်တွေဘက်ကို တိမ်းညွှတ်ခြင်း။ ‘ကိုယ်နှင့် တစ်ကိုယ်တော် ပြောပြချက်များ ’၊ ‘ကျွန်ခေါ်စာအကြောင်း ဖုန်းပြောရင်း အသံ သွင်းထားရင်း’၊ ‘ရောဂါသည် ခရီးသည် ’၊ ‘တော်လှန်ရေး Film’ ကဗျာများ ။

၄။ ဘာသာရေး တန်ဖိုးစံ ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား တန်ဖိုးစံတွေကို မေးခွန်းထုတ်ခြင်း၊ ‘ညချစ်မှု မပြုမီ ၁၇ မိနစ်စာ အရေးအသား’

၅။ ပျော်ရွှင်သာယာမှု အခြေခံ တရားမျှတမှု (hedonist justice) ဆီ အာရုံညွှတ်သွားတာ။ သာယာမှုကို မခံစားခဲ့ရဘဲ နာကျင်မှုသာလျှင် ခံစားရသူများ အတွက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပေးတာမျိုးတွေကို တွေ့ရမယ်။ ‘သကြားလုံးနဲ့ လူငယ်နဲ့ ကလေးငယ်နဲ့ အတိတ်နဲ့ ’၊ ‘ဟိုး မရှေးတစ်ရှေးတုန်းက ပုံရိပ်ရယ် လူရယ် ဇာတ်ခင်းထားတာရယ်’

၆။ အတိတ်ကာလက နိုင်ငံတော်ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု၊ ဖြတ်သန်းမှုကို ဒိုင်းမင်းရှင်း၊ အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြည့်ပုံတွေကို တွေ့ရမယ်။

(ဒီလို ပြန်ကြည့်ကြရတာကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ အာဏာ ရှင် လက်အောက်မှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်း သာယာမှု မှ

နိဿယ အငြင်းပယ်ခံလိုက်ရပုံတွေ၊ အဲဒီကာလဟာ လူသားဘဝ ဖြစ်တည်မှုအတွက် ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ Zero Hour တွေ ဖြစ်ခဲ့တာကို ပြချင်လို့ ပါပဲ။ ရှိမန်တစ်တွေရဲ့ သာမန် အတိတ် အလွမ်းဝေဒနာထက် ပိုပါတယ်။ အတိတ်ကာလက အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့ပြီး ပစ္စုပ္ပန်က ပျက်စီးဆုံးရှုံးနေတယ်။ အနာဂတ်ကလည်း မသေချာဘူးဆိုတဲ့ သဘော သုံးခုစလုံးပါဝင်နေတတ်လို့ ပါပဲ။ ပြီးတော့ အတိတ်ကာလကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ လုပ်နေတာပါ။ နိရှေးရဲ့ အယူအဆအရ ပြောရရင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ လက်တုံ့ပြန်မှု တစ်စုံတစ်ရာ (resentiment) လုပ်နေကြတာပါ။ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူရဲ့ ‘ နိုဝင်ဘာထဲနေထိုင်ခြင်း တစ်ရှူးစများ ’၊ ‘ပြင်ပ အရောင် နှစ်များ ဝါဝါကြင်’၊ ‘အေမင်း (အာမင်) တို့ ကို ကြည့်ပါ။

**မင်းခက်ရဲ့
၂၃၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၆။**

အမှတ်တရ စာ

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၃ လောက်က facebook ယဉ်ကျေးမှုတွင် သူနှင့် ကျွန်တော် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် facebook စတင်သုံးစွဲသည့် ၂၀၁၃ လည်း ဖြစ်တယ်။ facebook နှင့် သိပ်အကျွမ်းမဝင်သေးသည့် ကျွန်တော်။ ကျွန်တော့်ဆီ message box ကနေ စတင် မိတ်ဆက်ခဲ့သည့် ညီလေး၊ ကဗျာနှင့် ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော် မေ့ချန်ထားခဲ့လို့ မရသော ညီလေး၊ ညီအရင်းလို ချစ်ခင်ရသော ညီလေး၊ ‘သော့နှစ်ချောင်း’ ကဗျာစာအုပ်မှာ အတူတကွ စီးဆင်းခဲ့သော ညီလေး။ ညီလေးဆလိုင်းမြတ်နိုးသူက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်တော် ကဗျာစာအုပ်မှာ အမှတ်တရစာ ရေးပေးဖို့ ပြောလာသည်။ အမှတ်တရတွေ အများကြီးထဲမှာ သူ့ကို ကျွန်တော် စကားလုံးအစုအဖွဲ့ တစ်ခုတည်းဖြင့်သာ ရေးချင်ပါသည်။ အဲဒီ စကားလုံးအစုအဖွဲ့ တစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ ကဗျာ၊ သူ့ရဲ့ စိတ်၊ သူ့ရဲ့ စကား၊ သူ့ရဲ့ ရှင်သန်မှုကို အထင်းသား တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ အဲဒီ စကားလုံးအစုအဖွဲ့ တစ်ခုဟာ သူ့ဆီမှာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လှလှပပတောက်လောက်နေပါသည်။ အဲဒီ စကားလုံးအစုအဖွဲ့ တစ်ခုဟာ သူ့ဆီက ဖျောက်ဖျက်မရနိုင်သော အမှတ်အသားတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလျှင် သူနှင့် တွေ့ဆုံ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော အသက်ဓာတ်များ ငြင်းဆန်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အဲဒီ တစ်ခုတည်းသော စကားလုံးအစုအဖွဲ့ဟာ ‘ရိုးသားမှု’ ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးသားမှုသည် သူ၏ ကဗျာ ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်ခင်စွာဖြင့်....
အောင်ကိုကိုလတ် (တမူး)

သံယောဇဉ်နဲ့ ရေးတဲ့ စာ

တကယ်လို့ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူနဲ့ ကျွန်တော်သာ မသိခဲ့ကြဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီစာတွေ ရေးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်နဲ့ မသိကျမ်းသူ တစ်ယောက်အတွက် အမှတ်အရစာ ရေးတယ်ဆိုတာ ရူးလွန်းရာ ကျပါတယ်။ ဆလိုင်းကတော့ သိရုံကျွမ်းရုံတင်မကဘဲ သံယောဇဉ်ရှိရဲ့ တဲ့ ညီလေး တစ်ယောက်ပါ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဒီအမှတ်တရစာကို ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်နဲ့ ရေးတဲ့ စာမို့ စေးစေးပိုင်ပိုင် ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဆလိုင်းကို စသိတာ ၂၀၁၃ မှာ ပါ။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှာ ကဗျာတွေ အုန်းအုန်းထနေအောင် ရေးဖြစ်ကြတဲ့ ကာလပေါ့။ သူ့ကဗျာ ကိုယ်ဖတ် ကိုယ့်သူဖတ်နဲ့ ရေးလက်ကို ရေးသက်နဲ့ တွန်းတင်ပေးကြသူတွေလည်း ရှိ၊ အဲဒီနောက် အွန်လိုင်းကနေတစ်ဆင့် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကဗျာတွေ ပါဖို့ ကြိုးစားလာကြ။ ဒီအထဲမှာ မှ ဆလိုင်းမြတ်နိုးသူဆိုတဲ့ ချင်း တိုင်းရင်းသားလေး တစ်ယောက်ကို ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိတယ်။

မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ သူ့ကဗျာတွေ ခပ်စိပ်စိပ် တွေ့လာရချိန်မှာ သူ့အသက်က ၂၀ ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောဖြစ်ကြ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၊ တိုက်ဆိုင်တာက ကျွန်တော်လည်း ရေဆင်းမှာ ကျောင်းတက်ခဲ့သလို သူလည်း ရေဆင်းမှာ ကျောင်းတက်နေတာပါပဲ။ ကျောင်းတွေတော့ မတူကြဘူး။

ကျွန်တော်က မွေးမြူရေးဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်၊ သူက စိုက်ပျိုးရေး တက္ကသိုလ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေဆင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို သံ ယောဇဉ်တွေ ပိုပိုသာသာလေး ထည့်ချိန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

၂၀၁၃ ကုန်ခါနီးမှာ ဆလောင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ တခြား ကဗျာရေးသူ ၄ ယောက်ပါဝင်တဲ့ ‘ကော့တေးလ်ပါတီ ညနေ ၆ နာရီ’ စုပေါင်း ကဗျာစာ အုပ်ထွက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဆလောင်းက ကျွန်တော်ရှိတဲ့ မန္တလေးကို အလည်လာလိုက် ၊ ကျွန်တော်က ဆလောင်းရှိတဲ့ ရေဆင်းကို အလည်သွားလိုက်နဲ့ မကြာမကြာ ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ ဆလောင်းဟာ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားပီပီ လူငယ်ပီပီ ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး သူ့စိတ်ထဲ မကျေလည် တဲ့ ဘယ်အရာအပေါ်မှာ မဆို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ အားမနာတတ်သူ ဖြစ်တယ်။ ကဗျာတွေကို ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံ၊ အမြင်မျိုးစုံ ၊ အကြောင်းအရာမျိုးစုံ ရေးဖွဲ့တတ်တယ်။ စဉ်ဆက်မပြတ် သင်ယူ လေ့လာနေတာကြောင့် သူ ကဗျာတွေဟာ အမြဲ ရွှေ့နေတယ်။ အမြဲတိုးတက်နေတယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ မှာ လစဉ်ဆိုသလို ဖော်ပြခံရတယ်။ ရေးအားကလည်း လုံးဝ ကျမသွား။ ဟော...အခု ကဗျာလုံးချင်းတောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အထိ။

အချုပ်ပြောရရင်တော့ ဆလောင်းမြတ်နိုးသူဆိုတာ လူငယ်သလောက် ခြေရာကြီးသူ တစ်ယောက်။ တိတ်ဆိတ်ပြီး ခင်မင်စရာကောင်းသူ တစ်ယောက်။ ကျွန်တော် လေးစားတဲ့ ညီငယ်။

သူ့အတွက် ကျွန်တော် ဒီစာကို ရေးပါတယ်။ သံယောဇဉ်နဲ့ ရေးတဲ့ စာမို့ စေးစေးပိုင်ပိုင် ရှိပါလိမ့်မယ်။

သစ္စာမင်းအိမ်
နိုဝင်ဘာ ၂၃။

အစိမ်းရောင် နယ်မြေ

အစိမ်းရောင်ဟာ အခန်းထဲ ပြည့်နေတော့
ငါပြန်ရရင် ကောင်းမလား တွေးခဲ့ဖူးတယ် တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ
နောက်တစ်ခေါက်ဆို အစိမ်းရောင် ငါမြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးမယ်
တွေးခဲ့။

စာရွက်စာတမ်းတွေ စိမ်းလိုက်တာများ

ငါ့မှာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်။

အစိမ်းရောင်ကနေ အဖြူရောင်တွေ ထွက်နေပါတယ် ပြောတော့

ငါ့ဦးလေးဟာ ထိုင်ရယ်နေခဲ့။ ဘယ်လိုများ အစိမ်းက နီနေရသလဲ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ပထမအခေါက် စအရောက် အစိမ်းရောင်ကြီးနဲ့ အတူ
နိုင်ငံတော် အလံဟာ ပေါ်လာ။

ငါ့ချာတိတ်မလေးဟာ ဦးခေါင်းညွတ်ရင်း

လက်ခလယ်ကို ရုတ်တရက် ထောင်လိုက်တယ်။

ငါတွေးမိတယ်။ ငါဟာ သူရဲဘောကြောင်ပဲ။

ငါ့တို့ ကို ဖမ်းမိသွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲပေါ့။

ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က စကရင်ကို ကြည့် ချာတိတ်မကို ဖက်ပြီး နှစ်
ယောက်သား

အားလပ်ရက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်များ ရယ်ရမလားပေါ့။

သိပ်နှောင့်ယှက်တဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ အစိမ်းရောင်တွေပဲ။

ငါငယ်ငယ်က အစိမ်းရောင် ဝတ်ကြီးဟာ

ငါ့အိပ်ရာဝင်ထဲက အစိမ်းရောင် ဝတ်ရုံတွေဟာ လှလို့ ပလို့ ။

အစိမ်းရောင်တွေဟာ ငါတို့ ကို ပေါင်မုန့်တွေ ပေးလို့ ။

အစိမ်းရောင်တွေဟာ တခြား အရောင်တွေကို မျိုချနေတယ်။

အဖြူရောင်တွေ အဝါရောင်တွေ

တဖြည်းဖြည်း။

တီကျစ်ကန်ထဲက တီကောင်တွေဟာလည်း အစိမ်းရောင်ကြီးတွေ

ဖြစ်ကြလို့ ။ မျက်လုံးအကြီးကြီး ပါးစပ်ပေါက် အကြီးကြီးတွေ။

အစိမ်းရောင် တီကျစ်ရည်တွေ သုံးပြီး

စိုက်ထားတဲ့ အပင်တွေဟာလည်း အစိမ်းရောင်ကြီးတွေနဲ့ သီးလို့ ပွ
င့်လို့ ။

မောင်းချစားတစ်ချောင်း ပျောက်သွားကြောင်း

အစိမ်းရောင် အသံလှိုင်းတွေကနေ လွှင့်နေတယ်။

ချာတိတ်မလေးနဲ့ ငါရတဲ့ အခါ။

အစိမ်းရောင်လေးတွေ မွေးမလာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေါ့။

ချာတိတ်မလေးကို သတင်း အမြန်ပေးရမယ်။

အစိမ်းရောင် မောင်းချဓားဟာ အန္တရာယ်ပဲ။

အစိမ်းရောင်သွေးတွေ လွင့်ဖို့ ။ စီးဖို့ ။

ချာတိတ်မလေးဟာ အစိမ်းရောင်အကြောင်း

မသိဘူးလို့ ငါ့ကို ပြောရှာတယ်

သူမပြောတာက အစိမ်းရောင်ဟာ အန္တရာယ်အရောင်

မဟုတ်ပါဘူးပေါ့။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက အကြောင်း ငါမေးတဲ့ အခါ

ဒါဟာ အစိမ်းရောင် မဟုတ်ကြောင်း ပြောရှာ။

ငါ့မှာ နေရာတကာ အစိမ်းရောင်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရ။ တိုက်ခိုက်နေရ

။

ငါသိတာ ငါ့အရာအားလုံးကို အစိမ်းရောင်တွေက

ချောင်းမြောင်းနေတယ် ဆိုတာပဲ။

ဒါပဲ ငါသိတာ။ အစိမ်းရောင် အမှတ်အသားထိုးရင် လွတ်မယ်ပေါ့။

တစ်ခါက ပြောသလို *666* ထိုးထားရင်

သူတို့ ဟာ မင်းကို ချန်ကြမယ်တဲ့ ။

မင်းဟာ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်ပေါ့။ အစိမ်းရောင်ဟာ လွတ်နေတယ်။

ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ ပြောပြလို့ မထူးသလို

ငါ့ကို ဘယ်အစိမ်းရောင် စာအုပ်တွေမှ
ကယ်ဆယ်လို့ မရ။ တားမြစ်ထားတဲ့ နယ်ထဲ။
ငါဟာ ပြေးလို့ ။ ငါ့ချစ်သူတွေဟာ
ပြေးလို့ ။ အစိမ်းရောင်ဟာ အစိမ်းရောင် လျှာကြီးတွေနဲ့ လွင့်လို့ လ
မ်းသလားလို့ ။

အစိမ်းရောင်ဟာ လွတ်နေတယ်။

ငါသိနေတယ် ငါထည့်ခဲ့တဲ့ မြေတစ်ဆုပ်ဟာလည်း

အစိမ်းရောင်ကို လွှတ်လို့ ကြောက်လို့ ။ ။

ခတ်ရနံ့ မဂ္ဂဇင်း ၊ ၂၀၁၆။

မနမ်ဝါရဲ့ အဘွားသို့

အဘိုးရဲ့ နွားတွေ ဘယ်တုန်းကမှ လူသား မစားခဲ့ဘူးလို့
အဘွားဟာ အဖေရဲ့ ထိုင်ခုံပုလေးပေါ် ထိုင်ပြီး ပြောတယ်
ဆက်ပြီး ဒီအရုပ်တွေကို ကြည့်ရတာ
ဆီးသွားတာလောက်တောင် ပျော်စရာ မကောင်းဘူးတဲ့

အဘွားကိုဖြတ်ပြီး စပါးခင်းတွေကို မြင်ရတယ်

အဘွားကတော့ ငါ့ကိုဖြတ်ပြီး ဘာမြင်ရသလဲ မသိဘူး

စပါးခင်းကနော တဆင့် လေတွေ ပြတင်းကို ခုန်တက် ဖြတ်လာကြ
နေ့လယ်က သူမ ကိုယ်သင့်နံ့ဟာ မွှေးနေတုန်းပဲ
အဘွားလည်း ဒီအကြောင်းကို သိကောင်း သိမှာ ပါ
အဘွားဟာ ငါဘာတွေ တွေးနေသလဲဆိုတာ သိသလိုလို ပုံစံ
ငါ့အသက်အရွယ်ကို ဖြတ်ဖူးတဲ့ ဟန်နဲ့ ပြောတယ်
ငါ့ကို အတိအကျ ဖမ်းမိသလိုလို အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ စကားကို ပြောတယ်

ပြီးတော့ မင့်အဘွား ငါက သွယ်ကာဝိုက်ကာ မပြောတတ်ဘူးဆိုပဲ

ငါ့အသက်အကြာကြီးရှူတာ အဘွားရိပ်မိတယ်
မင့်အရွယ်မှာ ငါဟာ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ နေရတာ သဘောကျတယ်
ပြောပြီး ရယ်တယ်
ခက်တာက ငါက ရှက်တယ်
မခက်တာကလည်း ငါ မရှက်တတ်တာပဲ ဆိုပဲ
ခဏခဏ ပြောပြီးသားတွေ ပြန်ပြန်ပြောနေတာ အရသာတွေ့နေတဲ့
ပုံပဲ

မင်္ဂလာပါ အရှင်ဘုရား အရာအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
အဘွား မောလာရင် ဒီလို မျက်စိမှိတ်ပြောပြီး အိပ်ပျော်သွားတတ်
တယ်

မင်္ဂလာပါ အဘွား အဘွားဟာ မင်္ဂလာပါ။ ။

စက်တီစီး တောလား

ဗုဒ္ဓဟာ ထိုင်တော်မူ။

ဗုဒ္ဓရဲ့ ဆံတော်ကို ငါ့အဘွားတို့ မိသားစုဝင်တွေ ထမ်းကြ နမ်းကြ။

ငါ့နောက်ထပ် အဘိုးဟာ ပီတာနဲ့ တွေ့ဖို့ တက်သွားပြီ။

ကောင်းကင်ဘုံသော့။ ပီတာဟာ ယေရှုဆီက ရခဲ့တယ်။

ငါ့အဘိုးရဲ့ အမှတ်အသားဟာ ခမည်းတော် သားတော်

သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်၏ နားမတော်မြတ်၌ အာမင်။

ဒီမှာ ငါတို့ တွေ ပြောကြ ဆဲကြ ပျော်ကြ သိကြ

နတ်ဆိုးရဲ့ ဗီဇဟာ ဘယ်အရေပြားထဲက အသစ် ဖောက်ထွက်လာ။

ပီဇာ

အရသာရှိတဲ့ ပီဇာတွေ ထရပ်ကားကြီးပေါ် ပါကင်ထုပ်တွေနဲ့ အပြ

မြင်ခဲ့ရ

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ ငါတို့ လက်ထဲ ရောက်မလာသေးဘူး ပြောတော့မှ

ဘယ်တော့မှ ရောက်လာမှာ မဟုတ်တဲ့

ပီဇာတွေကို ငေးခဲ့ရ အဝေးက ချစ်ခဲ့ရ

အဲဒီကတည်းက ပီဇာကို မြင်မြင်ချင်း စချစ်တာပဲ

ပြီးတော့လည်း ငတ်မြ ငတ်နေတာပဲ

ညညဆို ပီဇာတွေကို ငါ့အဖေစိုက်ခင်းထဲမှာ ဖြုတ်ခဲ့နေအောင် သီး
နေတာ

တွေ့ရတော့ ငါနိုးလာတော့တယ်

သောက်ရှူးလေး သနားစရာလေး ပီဇာဆိုတာ စိုက်ရတာ မဟုတ်ဘူး
ဟဲ့

အမေက ဒီလိုပြောပြီ ရယ်နေ

ဘာဖြစ်ဖြစ် ကြီးလာတော့လည်း ငါမစားဖူးသေးတဲ့ ပီဇာကို

ငါကြိုက်တုန်းပဲ ငါချစ်ဆဲပဲ

တကယ်ပါ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပီဇာရယ် မင်း တစ်ယောက်တည်းပါ

ပီဇာဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေါ့ ပီဇာ

လူတွေ ငတ်နေကြတာထက် ငါ ငတ်တာ ငါ အရင်သိတာပဲ

ငါးနှစ်ကောင်နဲ့ မုန့်ငါးလုံး မနက်ဖြန်ကို ဘုရားသခင်သာ ပိုင်တယ်
လို့

ကျမ်းစာပေါ်မှာ

အသေအချာ ရေးထားကြောင်း ကြားဖူးပေမဲ့

ဆာတော့ ဒါတွေ သေချာနားမထောင်ဖူးဘူး

မနက်ဖြန်ကိုလည်း မတွေးဖူးဘူး

မနက်ဖြန်ကိုလည်း မတွေးအားဘူး

လစ်ဘရယ်ဝါဒီဆိုတဲ့ ကောင်ကိုလည်း မသနားအားဘူး

သူဟာ ပီဇာဖိလို့ သေတာပေါ့

ပါကင်ဖောက်ရင်း သွေးလွန်ပြီး သေတယ်ဆိုတာ သူပဲ

အဲဒီမှာ ဒုတိယအကြိမ် ပီဇာကို ငါထပ်တွေ့တော့တယ်

ပီဇာဟာ သိပ်လန်းတာပဲ

ပီဇာအောက်က ကောင်ကတော့

အရင်က လူမထိ နတ်မထိရဲတဲ့ ကောင်တဲ့ မြင်ရက်စရာ မရှိပေဘူး

ဒီအကြောင်းကို ငါကလွဲပြီး မြို့ထဲက လူအားလုံး သိတယ်တဲ့

(ဒါကလည်း ပြန်ပြောကြလို့ သိရတာ)

အရင်က ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန့်ခွန်းတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ

ငါမသိအားဘူး

စစ်တပ်က ဖက်ဒရယ်ရဲ့ နက်တိုင်ကို ဆောင့်ဆွဲချနေတာလည်း

ငါမသိဘူး

ငါကတော့ ဆာနေတော့

တောင်တန်းပြည်မ ဘောလုံးပွဲတွေ ဂရုမစိုက်အားဘူး
ဝီဇာတွေ အများကြီး စားချင်တော့ ဝီဇာရှိရာ ငါလိုက်တာပေါ့
ဝီဇာသည် သာ တို့ ဘဝ တို့ ကမ္ဘာပေါ့။

နောက်တော့ တတိယအကြိမ် စတုက္ကအကြိမ် နောက်ထပ်များ စွာ
ဟာ...ဝီဇာဟာ ဘိန်းဘုရားပါလား ဝီဇာဟာ လူကုန်ကူးမှု
ဝီဇာဟာ ကြာကူလီ မီဇာဟာ အမဲဖျက်ဒီမိုကရေစီ
ဝီဇာဟာ မင်းတစ်ကျပ် ငါဆယ်ကျပ် ဒိုးတော့
ဝီဇာဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တမန်တော်ဆိုသူလား
ဝီဇာ ပထမ စားဖူးတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ တကယ်တော့ ရယ်စရာပါ
သိလျက်သားနဲ့ စားတာပဲ ဆာလို့ စားတာပဲ မရှိလို့ စားတာ
ခင်ဗျားတို့ လည်း စားမှာ ပဲ
ပါးစပ်ကလည်း စား လက်ကလည်း ကိုင်လို့ ဝက်တစ်ကောင်ကျနေ
တာပဲ
(အိမ်ကို သယ်သွားဖို့ စားရင်းတွေးကြောင်း ပြောင်းပြချက်အရ)

ဟာ...ဟိုမှာ
ပါကင် အပြည့်နဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝီဇာတွေ သယ်သွားပြန်ပြီ
ယေရှုရဲ့ လက်တစ်ဖက်မှာ ဓားကောက်ကြီး

ဘုရားဘုရား ပီဇာဟာ နောက်ထပ် ဗားရှင်း အရသာတစ်မျိုးနဲ့ ။ ။
Idea မဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်၊ ၂၀၁၆။